

Mons. Stanislav Stolárik megyéspüspök pásztorlevele 2020 április 4. húsvétvasárnapjára

Szeretett testvéreim!

Húsvétvasárnapon azokra az asszonyokra szoktunk emlékezni, akik Jézus sírjához siettek. Meghökkenve, szinte rémülten látták, hogy a követ elmozdították a sírtól. Nyitott volt az út a sírba. Nem várták ezt és elbizonytalanodtak. Eddig nem volt tapasztalatuk a nyitott a sírral.

Mennyire szeretnék ti is kedves testvérek, ezen a húsvétvasárnapon az Úr templomába sietni. Ha megtennétek szintén egy eddig nem ismert tapasztalatban lenne részetek, látnátok, hogy a legnagyobb keresztény ünnepek folyamán templomaink nem nyitottak, hanem zártak. Húsvétkor ilyent még nem éltünk meg. Nincs mit csodálkozni, hogy ennek láttán fájdalom tölti el szíveteket. Mennyire vártuk, mennyire örültünk, hogy megünnepeljük Krisztus feltámadását!

Ebben a helyzetben is azt hangsúlyozzuk, fölöttébb fontos, hogy szívünk legyen nyitott az Úr és embertársaink számára. Zárt templomaink arra akarnak emlékeztetni, hogy valamikor talán önmagunk engedték meg, hogy a kő ne legyen elhengerítve szívünkről, amikor a húsvétot szentgyónás nélkül akartuk megünnepelni. Ha idén nem sikerült elhengeríteni a követ lelkünkről, mert a koronavírussal kapcsolatos rendeletek miatt nem tudtuk bűneinktől megtisztulni, ezért most jobban tudomásul vesszük a feltámadt Krisztus nagy ajándékát melyet a bűnbocsánatban kaptunk. Tudjuk, hogy a bűnök megbocsátásának hatalmát Jézus apostolaira bízta, és tőlük korunk papjai is ezt a megbízatást megkapták. Ezekben a pillanatokban talán jobban tudatosítjuk milyen gyógyító ereje van a pap szavának, amikor kimondja: „Én feloldozlak bűneidtől”. Utána örömmel várjuk az élő Kenyér vételét a szentáldozásban. Sajnos most ez nem így van és a lelki szentáldozásra kényszerülünk. Örömmel készültünk az Eucharisztia évének ünneplésére egyházmegyénkben, hogy megköszönjük az Élet Kenyerét és elmélyítsük kapcsolatunkat az eucharisztikus Jézussal. Közbelépett a koronavírus és terveinket megváltoztatta.

Néhány nap, néhány hét elég lett ahhoz, hogy az egész világ megváltozzon. Mit éreztünk, amikor 2020 március 27-én a Szentatya Urbi et Orbi áldását követtük Rómából, a hatalmas, esős, de főleg üres szent Péter térről, melyet rövid szentségimádás után az eucharisztikus Krisztussal adott? Biztosan hálásak voltunk a Szentatya közelségéért. Egyaránt az elszigeteltség fájdalmát is éreztük látván, hogy a világ zárndokai hiányoztak.

A világ változását és megállását olyan körülmények előzték meg, melyeket a Szentatya pontosan megnevezett: „...a lehető legnagyobb sebességgel robogtunk előre, úgy éreztük, erősek és mindenre képesek vagyunk. Epekedtünk a haszonra, engedték, hogy felemésszenek minket a tárgyak és megrészegítsen a sietősség. Nem álltunk meg a hívásodra, nem tértünk észre a háborúkkal és a bolygószintű igazságtalanságokkal szemben, nem hallottuk meg sem a szegényeknek, sem a mi súlyosan beteg bolygónknak a kiáltását. Folytattunk mindent rendíthetetlenül, és úgy gondoltuk, örökre egészségesek maradunk egy beteg világban.” Rohanásunkba, terveink egyedüli odafigyelésébe...” *leszállt az este. Sűrű árnyékok borultak tereinkre, utcáinkra és városainkra; uralmuk alá hajtották életeinket, mindent megsüketítő csönddel és vigasztalan ürességgel töltve el, amely minden dolgot megbénít jártában.*” Ugyanakkor meghívást kaptunk ráébredni, „*hogy mindannyian ugyanabban a bárkában vagyunk mind törékenyek és irányt veszettek, ugyanakkor mégis fontosak és szükségesek vagyunk, mindannyian arra nyertünk meghívást, hogy evezzünk együtt, hisz mindannyiunknak szüksége van a kölcsönös támasznyújtásra. Ebben a bárkában... itt vagyunk mindannyian.*” A

koronavírus vihara „leleplezi sebezhetőségünket, és lemeztelenítve élénk állítja hamis és felszínes biztonságérzeteinket, amelyek segítségével meghatároztuk életeink forgatókönyveit, a terveinket, a szokásainkat és prioritásainkat.” Így „képtelenné váltunk arra, hogy megszólítsuk a saját gyökereinket és felidézünk időseink emlékezetét. Ezzel pedig megfosztottuk magunkat attól az immunitástól, amely ahhoz szükséges, hogy szembenézzünk ezzel a viszontagsággal.”

A világ nem újulhat meg, ha mindenki csak a saját érdekét fogja követni. Sokan viszont a végtelenségig menő áldozatkészség példaképei lettek. A Szentatya mondja: „a Szentlélek hatékony ereje, amely bátor és nagylelkű felajánlásokba fordult át, azokban öltött testet. Ez a Szentlélek élete, amely képes megszabadítani, értékelni és megmutatni, hogy életünket olyan legtöbbször elfeledett — közös személyek szövik egybe és tartják fenn, akik soha nem jelennek meg az újságok és magazinok címlapjain, sem a legújabb show-műsorok hatalmas kifutóin, ... az orvosok, az ápolók, a bevasárlóközpontok dolgozói, a takarítók, a gondozók, a szállítók, a rendfenntartók, az önkéntesek, a papok, a szerzetesek és még sokan mások, akik megértették: senki sem menekülhet meg egyedül, önmagában... Hány és hány ember gyakorol minden áldott nap türelmet és sugároz reménységet, óvakodik attól, hogy ne a pánikot, hanem a közös felelősségvállalást terjessze. Hány és hány apa, anya, nagypapa és nagymama, tanár mutatja meg apró és hétköznapi gesztusokkal a gyermekeinknek, miként nézzenek szembe ezzel a válsággal s jussanak túl rajta... Hányan imádkoznak, tesznek felajánlást és járnak közben mindannyiunk javára. Az imádság és a csöndes szolgálat: ezek a mi győztes fegyvereink.”

Igen. Mennyire fontosak lelki fegyvereink a koronavírussal vívott harcban. Egész életünkben, de főleg most a nagybőjti időben az Úr hitünk elmélyítésére, megerősítésére hív meg bennünket. A Szentatya beszédében ezt így fejezte ki: „Urunk, te egy felhívással fordulsz felénk: a hit felhívásával. Nem is annyira arról van szó, hogy higgyük: Te létezel, hanem sokkal inkább arról, hogy Hozzád menjünk és bízunk Benned. Ennek a nagybőjtnak az idején visszhangzik a Te sürgető felhívásod: „Térjete meg”, „térjete vissza hozzám teljes szívetekből” (Joel 2,12).” Istenhez térésünket, hitünk megerősítését az alapoktól kezdjük: „a hit kezdete az, ha tudatosul bennünk: „rászorulunk az üdvösségre. Nem vagyunk elégségesek önmagunknak, egyedül elsüllyedünk: szükségünk van az Úrra, ahogyan a régi hajósoknak szükségük volt a csillagokra. Hívjuk meg Jézust életünk bárkájába!..ha Ő a fedélzeten van, nem fogunk hajótörést szenvedni. Ez ugyanis Isten ereje: mindazt, ami velünk történik, képes jóra fordítani, még a legrosszabb dolgokat is...mivel ha Isten velünk, az élet nem hal meg sohasem.” Az apostoloknak is, akik az alvó Jézust felébresztették erős hitre volt szükségük, ők hitték, hogy csak ő tudja megmenteni őket a háborgó tengeren. (Mk 4,35-41)

Most is a korona vírus viharjában Kisztushoz folyamodunk segítségért. Vagy talán kételkedünk segítségében? Akkor először is önmagunkért fohászkodjunk, hogy felébresszen alvó hitünkben. Ébresszen fel bennünket, hitünket, amely talán már hosszú ideje meggyengült, vagy már el is veszett. A megújult hit ereje által ébredjen fel bennünk az összetartozás szükségessége, az értékek gyökereinek fontossága, ellentétben azokkal az experimentumokkal, melyek pusztítják gyökereinket és mindnyájunkat.

Az Úr hallgat kérésünkre: „Az Úr megszólít minket, és viharunk idején... Az Úr felkel, hogy felébressze és új étellel töltsen meg húsvéti hitünket. Van horgonyunk is: a keresztye által megmenekültünk. Van kormánykerékünk: a keresztye szabadulást hozott nekünk. Van reménységünk: keresztye által meggyógyultunk, Ő magához ölelt minket, hogy semmi és senki

ne szakíthasson el bennünket az Ő megváltó szeretetétől. Az elkülönítésben,...újra meghallhatjuk a minket megmentő üzenetet: Ő feltámadt és közöttünk él!”

A Szentatya már hagyományosan ebben a viharban az Úrnak ajánl minket Édesanyja a Nép Üdvössége, a Tenger Csillaga közbenjárására. Az ő közbenjárását kérjük szakadatlanul. Májusban is, az ő hónapjában, újra és készségesen fogjuk ezt tenni a lorettói litánia és a rózsafüzér végzésével.

Még mindig nincs lehetőség a közös imára, de mindvégig megmarad a lelki egység lehetősége. Rozsnyón májusban, minden este a püspökség balkonjáról, mely a Szeplőtelen Szűz szobra előtt van, fogok imádkozni. Ez a szobor az 1710-es pestis járványra emlékeztet. A meghallgatott könyörgések jeléül állították fel és még mindig itt van Rozsnyón a Bányászok terén, sajnos figyelmen kívül hagyva. Ennél a szobornál fogjuk kérni a Szeplőtelenül Fogantatott Szűzanyát, hogy mentsen meg. Az esti időpontot és az ima módját nyilvánosságra hozzuk weboldalunkon. Az adott időben lelkileg egyesülve imádkozhatunk erre a szándéokra egyházmegyénkben és országunk más részeiről is. A Szűzanya Krisztus feltámadásáért újra kieszközli a megmentést. Segít elhengeríteni aggályaink sirjától a követ.

Azért imádkozom és mindenkinek azt kívánom, hogy a nehéz pillanatok ellenére, melyeket most megélünk, Krisztus feltámadása erősítse meg reményünket, hogy befejeződik a halálos vírus terjedése, reményünket, hogy hogy Krisztus győzni fog a lelkünk életét veszélyeztető minden vírus felett is. Töltsétek lehetőségetek szerint a húsvéti ünnepeket közösen családjaitokban, támaszt és buzdítást nyújtva egymásnak. Ugyanakkor alkossunk lelki egységet imáinkkal, melyek megerősítik és kiesdeklük a javulást. Naponta szívemben és imáimban hordozlak benneteket, kiváltképp az eucharisztikus Jézus imádása és a szentmise celebrálása közben.

Szívből áldalak benneteket az ✠ Atya a ✠ Fiú és ✠ a Szentlélek nevében.

✠ Mons. Stanislav Stolárik
rozsnyói megyéspüspök